

Chronica Kanutiana MMXV

I två år har jag snärjt tungan med att kopiera någon föregående chrönikörs inledningsord som låter så här:

Vördade Broder Ålderman, välfrejdade Stolsbröder och Gillesråd, Jubilarer, Bröder och Systrar i Tumathorps S:t Knuts Gille, ärade Gäster.

Detta måste få ett slut. Jag kan inte lägga så mycket tid på att träna bara på den meningen, så i fortsättningen får det bli "Kära vänner i Knutsgillet", eller "Hejsan allihopa". Vi får se.

Chrönikören har dock i år gruvligen misskött sig. En chrönikör ska bevista alla evenemang med stor glädje och entusiasm, men så har senaste året icke skett. Glädjen fanns där men Chrönikören har mest varit på villovägar och måste nu ta till andra medel för att fylla sin årsberättelse. Alltså har jag, för att sluta använda tredje person, förkovrat mig i min första föregångares absolut fantastiska chrönikor.

För att återgå till inledningen så hade ännu inte den långa hälsningscharangen uppfunnits utan vår käre Gustaf svarade istället på frågan "Vad haver sig eljest i Gillet tilldragit" med t.ex. "Föga fader ålderman" eller "Stort och smått" eller "Ett och annat". 1953 sa han också "Somt är sant och somt kunde väl vara det, men det mesta lär hava hänt." Och det tycker jag var en bra inledning, speciellt i år när jag varit lite frånvarande.

Fjorårets Adeldrickning var historisk och annorlunda. Tommarps kyrka var stängd. Men trots alla farhågor höll Stiby måttet. Processionen från deras församlingshem var så mycket längre att vi hade en fikapaus halvvägs och dessutom plåstrade om diverse skavsår. Själv var jag mest en stolt, och liiite nervös, moster till den ena pagen och funderade inte så mycket på promenadlängden. Men man kan ju undra om den som uppfunnit den högklackade skon verkligen har använt den själv?

I år har vi varit tillbaka i vårt kära Tommarp och det känns tryggt och bekant.

Vi hade i fjor inkallat en extra präst. Vi har så gott om präster i gillet att vi måste utnyttja dem på något sätt. Vad gör man med en präst?

Antalet deltagare var aningen mindre än året före, vilket gjorde att vi kunde röra oss längs borden och framförallt kunde servitriserna och servitörerna göra det. Talen var ganska få, vi ville inte sitta till kl 12 i år igen – men ett bejublat sådant måste nämnas och hölls av vår förre cantor Caj som talade för jubilarerna. Skratten rungade i salen.

En väldigt god vän i fjor var vårt regn. Tänk vad det kan göra för dansen. Sällan har dansgolvet varit så fullt och när jägardansen började var det inte många fötter som stod stilla. Om någon förlorade en dam hämtade de en ny bland de få som fanns kvar. Man får inte ge upp. Vi är ju nästan alltid lite fler damer än herrar. Jag hörde väldigt många som jublande berömde kvällen för att vara såååå rolig. Så därför är jag en tråkmåns och hoppas på lite regn senare ikväll. Annars får ni lova att ändå tråda dansen tills klockan slår 2.

Tiden går fort och vi har redan väldigt många i gillet som kanske inte ens hört talas om Gustaf Åberg som jag nämnde tidigare. Denna min företrädare var en ordtrollare av stora mått.

1953 skrev han i sin chrönika:

Så mycket är dock fast och visst, att efter den stora Adeldrickningen vart folket både dävet och däst och gitte näppeligen att lyfta sin egen grötaslev. Då nu Fader Ålderman såg denna bedrövelsen, lät han utgå ett påbud, att de skulle alla fasta och spåka sig och icke förtära något annat än fisk.

Detta har icke vår nuvarande ålderman någon känsla för utan bjuder som vanligt alla gästande gillens representanter hem till sig dagen efter. En alltigenom trevlig dag och jag ska inte visa hur trött vår rusthållare var, men jag har sällan sett en man sova så elegant på en pinnastol. Det är honom väl unt, en stor börda ligger på honom för att ordna vår fest. Detta har hänt en gång tidigare enligt vår Gustaf: "Men

när ölet tröt och natten slöt, var ock någon broder borta; att han var en stolsbroder, det kan man sluta därav att han änteligen befanns slumrande i en avsides karmstol." På den tiden gav man varandra många fler tjuvnyp.

Vår käre härold kände sig dock lite utanför, sittande ensam vid ett bord, stirrandes in i väggen och skålade med en hylla, men man får väl bjuda till lite själv också. Om du vänder dig mot mig nästa gång lovar **jag** att skåla med dig.

Avdragningen gick som vanligt med en väldig fermitet. Vi börjar bli riktigt bra på det här och marskalkskåren ska ha en stor eloge.

Utfärden gick till Skarhults slott där en utställning om Den dolda kvinnokraften lockade. Många hade hörsammat kallelsen till picknick, förkovring och gemenskap. Tack och lov är inte kvinnokraften dold i gillet längre. Dock sade man från begynnelsen att "Stadige och välförfarne män utsågos till att leda drickningen, samt att deras gärningar till efterkommandes fromma vore satte på pränt – dock måtte utsocknes eller andra utrikes män samt **kvinnorna** förhålla sig beskedeligen". Detta har vi rått bot på med kvinnor både som ovärderliga marskalkar och råd. Fler är också välkomna att sluta sig till vår arbetande skara.

Gillesaftonen var förlagd till Simrishamn, även den utan Chrönikör. Det var vinprovning med viner från Nordic Sea Winery och mer om detta vet icke jag.

Gåsagillet lyser upp vår höst när novembermörkret lagt sig. Allt var till belåtenhet och i år hade vi en gåsatalare som vet mer om flygning än de flesta. Festen besöktes också av en fyrbent vän, kanske den som i mars räddades ur en tunna. Men jag kan verkligen rekommendera den här festen som dessutom var subventionerad till ett mycket facilt pris. Svartsoppa, gås och äbblakaga med alla drycker därtill ingår. Så hade också ett extra stort antal medlemmar hörsammat kallelsen. Dansen tråddes till sena natten. Själv har jag numera gångavstånd till vår festlokal, vilket uppskattas.

När året närmar sig sitt slut är det dags för lite andlighet och detta var i fjor förlagt till Löderup. Ännu en gång fick jag vara med om ett uppstigande. Inte högre än kyrktornet, men det räcker till. Alltid spännande att klättra dit upp. Kimningen gick även denna gång enligt ritningarna. Speciell underhållning **inne** i den fullsatta kyrkan bestods oss av syster Gunilla.

När det nya året började tyckte rådet att medlemmarna hade trytande kunskaper i knutshistoria och andra viktiga dylika ämnen. Alltså gjorde de genast slag i saken och hade en gedigen utbildning på gillesaftonen i mars. Där berättades det om Knut, Tommarp, pager, adeldrickning och andra roliga händelser. Åt gott gjorde vi också. Då nu aftonen egentligen är ett årsmöte passade vi på att återvälja Ålderman Stefan och tillika ett antal rådsmedlemmar. Vi har också två yngre nyinvalda medlemmar i rådet som ska ägna sig åt ungdomsverksamhet. Vilken ålder ungdomarna ska ha vet jag inte, men själv platsar jag fortfarande vid ungdomsbordet på vissa fester. Det är nästan så att själva ordet **Ungdomsbord** har fått sitt eget liv i gillet regi. Jag tror vi får copyrighta det.

Meningen är dock att ännu yngre förmågor än undertecknad ska få en chans att kanske ha en egen fest eller på annat sätt träffas utanför gillet vanliga händelser. Det känns dock som att jag kanske smyger in frampå småtimmarna. Nån med lite ålder måste ju övervaka tillställningen.

Vi installerade även en ny marskalk som kommer att vara oss väldeligen till gagn.

Och så åter till katten som besökte oss på gåsen. I år var det Ludvig den förste som räddade katten ur sin tunna. Denna begivenhet som fostrat så många medlemmar från barnsben är ett måste för varje barnfamilj. När jag var liten satt vi på våra fäders axlar och slog på en tunna som hängde högt uppe i taket, men flera olyckor senare beslöts det att alla barn får gå för egen maskin. Ett rejält slagträ i händerna på ett barn där pappa har sitt huvud i farlig närhet behöver ingen mer förklaring.

Allt är dock inte enbart lycka och glädje i vårt gille. I vår nåddes vi av budet att vår förre ålderman Carl Lindholm lämnat oss. Inte många idag vet vad han betydde för gillet, men gillet hade inte varit vad det är idag utan honom. Han var ålderman när jag gick med och för mig kommer han alltid att vara oerhört viktig. Så är det bara och har inte ett dugg med efterkommande åldermän att göra. Hans minne kommer att leva i gillet för evigt.

Enär årets majdrottning, tillika chrönikör, icke heller kunde bevista årets mest spännande händelse och försvara sin tron, fick fjorårets drottning Ingrid träda in och vandra genom staden på årets papegoyeskjutning. Jag har låtit mig berättas att alla moment skedde enligt reglementet.

Sköt bäst gjorde Holger den andre och Mari den första. Årets vinnare under 30 heter i år Charlotte och får alltså gå på dagens fest sponsrad av vår ålderman. Hattpriset gick till vice övermarskalken som kämpat hårt med att få en papegoya att sitta still på skulten och Fredrik med sin pirathatt. Kvällen innehöll som vanligt matjessill och kokt oxbringa, dock inte riktigt samtidigt och alla roade sig kungligt. Antistrofen från kungen lär i år ha ljudit ovanligt skönt. Många sånger signerade Carl Lindholm sjöngs denna kväll. Jag vill samtidigt passa på att säga till alla som tänkt bli faddrar – ta med era anmälda adeptter till skjutningen. Det är ett bra tillfälle att prova på vad gillet har att erbjuda. Själv lär jag få plikta för min försummelse att som drottning utebli. Ålderman är icke nådig i såna fall. Men ännu är jag ostraffad och stupstocken är tom.

Även i år hade vi en extra punkt på programmet – en busstur till Ålborg. Inte heller här var chrönikören med, men har fått sig berättat att det var en härlig resa. Flera studiebesök stod på programmet där t.ex. framtidens datoriserade äldreboende visades. Det var så avancerat att någon höll på att ge upp lunchen för att köpa sig en röd pölsa istället. Kulturhuset var ett annat ställe som besöktes, så även musikhuset där de hade turen att höra symfoniorkestern öva. Mäktigt!!

Herrarna fick så delta i en skjutävling medan damerna åt gott hemma hos broder Egon och syster Inger, eller bara Inger misstänker jag. Tre intensiva dagar där alla som inte var med kan ångra sig bitterligen.

Så har ännu ett gillesår gått ifrån oss. Jag är så stolt att få vara en del av det här sällskapet och ju mer man deltar desto roligare blir det. Den här helgen är en av de bästa på hela året. Fyra dagars intensivt umgänge med systrar och bröder från vårt och andras gille ger en speciell glans. Gårdagen bjöd på massor av jobb och alla lägger ner sin själ för att få denna fest att bli så fantastisk som den alltid är. Känn på er lilla duva och tänk på att någon sytt den. Ni som kommer hit och njuter av allt, sänd en tanke till gänget bakom och kom gärna med på fler av tillställningarna.

Fredagen innehåller också alltid utbildning av våra recepiender. Det är tredje året som de drillas i historia och gillesvett. Marskalkarna får sig en rejäl duvning av övermarskalkarna. Lägg märke till hur allting bara flyter på. Det är tack vare dem.

Jag avslutar med ännu ett Åberg-citat som mycket väl kan passa här också.

Sålunda och som sagt är: somt är sant och somt kunde så vara, men av vikt är allenast detta: att vi alltfört vilja leva med varandra i Fred och i Endräkt.